

Judikatūras krājums

Lieta T-393/21

(spriedums publicēts izvilkumu veidā)

Max Heinr. Sutor OHG
pret
Vienoto noregulējuma valdi (VNV)

Vispārējās tiesas (astotā palāta paplašinātā sastāvā) 2024. gada 8. maija spriedums

Ekonomikas un monetārā savienība – Banku savienība – Kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību vienotais noregulējuma mehānisms (VNM) – Vienotais noregulējuma fonds (VNF) – VNV lēmums par 2021. gada *ex ante* iemaksu aprēķinu – Pienākums norādīt pamatojumu – Iebilde par prettiesiskumu – Sprieduma iedarbības laikā ierobežošana

1. *Ekonomikas un monetārā politika – Ekonomikas politika – Kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību vienotais noregulējuma mehānisms – “Ex ante” iemaksas Vienotajā noregulējuma fondā (VNF) – Tādas kredītiestādes fiduciāro saistību ņemšana vērā minēto iemaksu aprēķinā, kura saņēmusi atļauju veikt ieguldījumu darbības – Pieļaujamība*
(Komisijas Regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunkts; Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/59 2. panta 2. punkta 3. apakšpunkts)

(skat. 41., 45., 51. un 147. punktu)

2. *Ekonomikas un monetārā politika – Ekonomikas politika – Kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību vienotais noregulējuma mehānisms – “Ex ante” iemaksas Vienotajā noregulējuma fondā (VNF) – Tādas kredītiestādes fiduciāro saistību ņemšana vērā minēto iemaksu aprēķinā, kura saņēmusi atļauju veikt ieguldījumu darbības – Minēto saistību pakļaušana tādiem pašiem riskiem, kādiem tiek pakļautas ieguldījumu brokeru sabiedrību saistības noregulējuma gadījumā – Vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums – Neesamība*
(Eiropas Parlamenta un Padomes Regula Nr. 806/2014 12. apsvēruma; Komisijas Regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunkts)

(skat. 89.–92. un 95. punktu)

3. *Ekonomikas un monetārā politika – Ekonomikas politika – Kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību vienotais noregulējuma mehānisms – “Ex ante” iemaksas Vienotajā noregulējuma fondā (VNF) – Tādas kredītiestādes fiduciāro saistību ņemšana vērā minēto iemaksu aprēķinā, kura saņēmusi atļauju veikt ieguldījumu darbības –*

Šo saistību norādīšanas attiecīgās iestādes grāmatvedības bilancē princips – Dalībvalstīm piedāvāta atkāpes iespējamība, kas ļauj iestādēm minētās saistības norādīt ārpus bilances – Vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums dažādu valstu tiesību aktu atšķirību dēļ – Neesamība

(Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas Nr. 806/2014 70. panta 2. punkta otrās daļas b) apakšpunkts; Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/59 103. panta 2. punkts; Padomes Direktīvas 86/635 10. panta 1. punkts)

(skat. 98.–100., 104., 106. un 107. punktu)

Rezumējums

Vispārējā tiesa pēc atcelšanas prasības izskatīšanas, ko tā apmierina, atceļ Vienotās noregulējuma valdes (VNV) lēmumu par 2021. gada *ex ante* iemaksu Vienotajā noregulējuma fondā (VNF) aprēķinu¹, jo tā, nosakot gada mērķapjomu, nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu. Vispārējā tiesa lemj arī par Deleģētās regulas 2015/63² 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta tvērumu un pret to izvirzīto iebildi par prettiesiskumu. Visbeidzot tā izvērtē arī apgalvoto minētās regulas 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta pārkāpumu.

Prasītāja *Max Heinr. Sutor OHG* ir Vācijā reģistrēta kredītiestāde. 2021. gada 14. aprīlī VNV pieņēma lēmumu, ar kuru tā noteica³ kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību, tostarp prasītājas, 2021. gada *ex ante* iemaksas VNF.

Vispārējās tiesas vērtējums

Pirmām kārtām, attiecībā uz Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta tvērumu Vispārējā tiesa atgādina, ka saskaņā ar judikatūru šajā tiesību normā paredzētā atkāpe, kas ļauj no *ex ante* iemaksu aprēķina izslēgt noteiktas saistības, jāinterpretē šauri. Tā arī norāda, ka šīs deleģētās regulas 5. panta 1. punkta e) apakšpunktā ir paredzēti trīs kumulatīvi nosacījumi attiecīgo saistību izslēgšanai, proti, tās ir ieguldījumu brokeru sabiedrības turējumā, tās izriet no tā, ka turējumā ir klientu aktīvi vai nauda, un šie klienti ir aizsargāti saskaņā ar piemērojamajiem maksātnespējas tiesību aktiem.

Attiecībā uz pirmo nosacījumu Vispārējā tiesa konstatē, ka saskaņā ar Deleģēto regulu 2015/63⁴ un Direktīvu 2014/59⁵ šīs deleģētās regulas 5. panta 1. punkta e) apakšpunktā ietvertā atkāpe apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī nebija piemērojama vienībām, kas vienlaikus bija kredītiestādes un ieguldījumu brokeru sabiedrības, kā tas bija prasītājas gadījumā. Tās ieskatā – ja Komisija būtu vēlējusies atsaukties uz kredītiestādēm, kuras vienlaikus ir ieguldījumu brokeru

¹ Vienotās noregulējuma valdes 2021. gada 14. aprīļa Lēmums SRB/ES/2021/22 par 2021. gada *ex ante* iemaksu Vienotajā noregulējuma fondā aprēķinu (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).

² Komisijas Deleģētā regula (ES) 2015/63 (2014. gada 21. oktobris), ar ko Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/59/ES papildina attiecībā uz *ex ante* iemaksām noregulējuma finansēšanas mehānismos (OV 2015, L 11, 44. lpp.).

³ Atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 806/2014 (2014. gada 15. jūlijs), ar ko izveido vienādus noteikumus un vienotu procedūru kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu un vienotu noregulējuma fondu, un groza Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV 2014, L 225, 1. lpp.), 70. panta 2. punktam.

⁴ Tās 3. panta 2. punktā.

⁵ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atvēršanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV 2014, L 173, 190. lpp.), 2. panta 2. punkta 3. apakšpunkta izpratnē.

sabiedrības, tā minētās deleģētās regulas 5. panta 1. punkta e) apakšpunktā būtu atsaukusies uz “iestādēm”, nevis uz “ieguldījumu brokeru sabiedrībām”⁶, bet tā ir izmantojusi precīzāku formulējumu⁷, lai ierobežotu izņēmuma piemērošanu noteiktām vienībām.

Šajā ziņā Vispārējā tiesa atgādina, ka definīcija “ieguldījumu brokeru sabiedrības” Direktīvā 2014/59 ir grozīta ar Direktīvu 2019/2034⁸, kurā *in fine* ir atsauce uz Direktīvā 2014/65 ietvertu jēdzienu “ieguldījumu brokeru sabiedrība”. Taču šīs definīcijas grozījumi bija piemērojami tikai no 2021. gada 26. jūnija⁹. Tāpēc Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunkts, redakcijā, kas bija piemērojama apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, t.i., 2021. gada 14. aprīlī, jāinterpretē tādējādi, ka tas liedz izslēgt tādas kredītiestādes kā prasītāja turējumā esošas saistības no saistību, kuras tiek izmantotas tās *ex ante* iemaksas noteikšanai, aprēķina. Tāpēc prasītājas fiduciārās saistības neatbilst pirmajam no trim kumulatīvajiem nosacījumiem, kas paredzēti minētās deleģētās regulas 5. panta 1. punkta e) apakšpunktā, un Vispārējā tiesa pamatu noraida kopumā.

Otrām kārtām, attiecībā uz Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punkta pārkāpumu prasītāja apgalvo, ka, pirmkārt – tās fiduciārās saistības nav pakļautas riskam un, otrkārt – fakts, ka tās nav izslēgtas no *ex ante* iemaksas aprēķina, rada vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu.

Pirmkārt, Vispārējā tiesa iesākumā norāda, ka Komisijai, kad tā nosaka kritērijus *ex ante* iemaksu korekcijai proporcionāli riska profilam, ir plaša rīcības brīvība un ka Savienības tiesai ir tikai jāpārbauda, vai, īstenojot šo brīvību, nav pieļauta acīmredzama kļūda vai nepareizi izmantotas pilnvaras, un vai nav acīmredzami pārsniegtas šīs rīcības brīvības robežas. Tā vispirms atgādina, ka Direktīvas 2014/59 103. panta 7. punktā ir paredzēti astoņi elementi, kuri Komisijai jāņem vērā, koriģējot minētās iemaksas proporcionāli iestāžu riska profilam. Turpinājumā – nekas šajā tiesību normā nenorāda, ka Komisijai būtu jāpiešķir lielāka nozīme vienam vai vairākiem no minētajiem elementiem, piemēram, iestādes pakļautībai riskam, nedz arī, kādā veidā Komisijai jāņem vērā šī pakļautība. Visbeidzot – prasītāja katrā ziņā nav pierādījusi, ka fiduciārajām saistībām noregulējuma gadījumā nav nekāda riska. Vācijas tiesību aktos maksātnespējas gadījumā klientu līdzekļiem netiek piešķirta īpaša aizsardzība, kamēr tie atrodas kolektīvā kontā, ko izveidojusi prasītāja savā iestādē un ko tā pārvalda savā vārdā, bet par labu klientiem (turpmāk tekstā – “tranzīta konts”), un, lai šie līdzekļi tiktu aizsargāti ar noguldījumu garantiju sistēmu, attiecīgo Eiropas kredītiestāžu (turpmāk tekstā – “finanšu produktus piedāvājošās iestādes”) juridiskajai adresei jābūt dalībvalstī un klientiem šādās iestādēs jāieskaita ne vairāk kā 100 000 EUR, un tālab minētā aizsardzība ir ierobežota gan teritoriālā, gan kvantitatīvā ziņā.

Otrkārt, attiecībā uz Direktīvas 2014/59, Regulas Nr. 806/2014 un Deleģētās regulas 2015/63 priekšmetu un mērķi Vispārējā tiesa precizē, ka šie akti ietilpst vienotā noregulējuma mehānisma jomā, kura izveides mērķis¹⁰ it īpaši ir nodrošināt neitrālu pieeju pret iestādēm, kuras atrodas maksātnespējas procesā. Lai pārbaudītu, vai kredītiestādes, kuras saņēmušas atļauju veikt arī ieguldījumu darbības, piemēram, prasītāja, ir tādā situācijā, kas ir salīdzināma ar ieguldījumu brokeru sabiedrību¹¹ situāciju attiecībā uz fiduciāro saistību ņemšanu vērā *ex ante* iemaksu

⁶ Turklāt tā, izmantodama jēdzienu “iestādes”, šādi ir rīkojusies šīs tiesību normas a), b) un f) apakšpunktā.

⁷ Tāpat kā attiecībā uz centrālajiem darījumu partneriem, centrālajiem vērtspapīru depozitārijiem un ieguldījumu brokeru sabiedrībām.

⁸ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2019/2034 (2019. gada 27. novembris) par ieguldījumu brokeru sabiedrību prudenciālo uzraudzību un ar ko groza Direktīvas 2002/87/EK, 2009/65/EK, 2011/61/ES, 2013/36/ES, 2014/59/ES un 2014/65/ES (OV 2019, L 314, 64. lpp.).

⁹ Atbilstoši Direktīvas 2019/2034 67. panta 1. punkta otrajai daļai, to lasot šīs direktīvas 39. apsvēruma gaismā.

¹⁰ Atbilstoši Regulas Nr. 806/2014 12. apsvērumam.

¹¹ Kā noteikts Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunktā.

aprēķināšanai, Vispārēja tiesa vispirms norāda, ka šo *ex ante* iemaksu mērķis ir finansēt noregulējuma pasākumus, kuru veikšana ir pakļauta nosacījumam, ka šāds pasākums ir nepieciešams sabiedrības interesēs¹². Tomēr kredītiestādes un ieguldījumu brokeru sabiedrības nerada salīdzināmu risku attiecībā uz negatīvo ietekmi, ko to maksātnespēja varētu radīt finanšu stabilitātei, jo atšķirībā no kredītiestādēm ieguldījumu brokeru sabiedrībām nav lielu privāto un korporatīvo aizdevumu portfeļu un tās nepieņem noguldījumus. Tas tā ir vēl jo vairāk tāpēc, ka kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību klientu loki atšķiras.

Šādos apstākļos noregulējuma varbūtība ir lielāka tādu kredītiestāžu gadījumā, kāda ir prasītāja, nekā ieguldījumu brokeru sabiedrības gadījumā, un tālab šo abu kategoriju iestādes nav salīdzināmā situācijā.

Tāpat attiecībā uz rīcību ar fiduciārajām saistībām šo iestāžu situācija nav salīdzināma. Saskaņā ar Vācijas tiesību aktiem ieguldījumu brokeru sabiedrībām ir pienākums uzreiz nodalīt no klientiem saņemtos līdzekļus fiduciārajos kontos, kas atvērti kredītiestādēs. Savukārt tādai kredītiestādei kā prasītājai nav pienākuma uzreiz pārskaitīt minētos līdzekļus no tranzīta konta uz finanšu produktus piedāvājošām iestādēm.

Tādējādi prasītāja nav pierādījusi, ka ieguldījumu brokeru sabiedrību turējumā esošās fiduciārās saistības būtu pakļautas riska līmenim, kas salīdzināms ar kredītiestāžu, kuras arī saņēmušas atļauju veikt ieguldījumu darbības, turējumā esošo fiduciāro saistību riska līmenim.

Turpinot – attiecībā uz nevienlīdzīgu attieksmi, kas būtībā izriet no tā, ka VNV visu iestāžu gada pamata iemaksas aprēķināšanai izmantoja vienādu aprēķināšanas kārtību, neņemdamā vērā, ka atsevišķas dalībvalstis piemēroja atkāpi, kas ļauj saistības, kuras attiecas uz savā vārdā, bet par labu trešām personām pārvaldītiem līdzekļiem¹³, norādīt ārpus bilances, Vispārēja tiesa atgādina, ka attiecībā uz to saistību noteikšanu, kuras jāņem vērā veicot *ex ante* iemaksas aprēķinu, Delegētajā regulā 2015/63 “pasīvu [saistību] kopsūma” ir raksturota kā Direktīvā 86/635 vai Regulā Nr. 1606/2002¹⁴ minēto starptautisko finanšu pārskatu standartu izpratnē definētās saistības. Turklāt, lai gan līdzekļiem, ko iestāde pārvalda savā vārdā, bet par labu trešām personām, parasti jābūt norādītiem šīs iestādes bilancē, kad tā ir attiecīgo aktīvu turētāja – kā tas ir Vācijā –, atsevišķas dalībvalstis ir izvēlējušās piemērot Direktīvā 86/635 paredzēto atkāpi, kura ļauj šīs saistības norādīt ārpus bilances. Šī situācija izriet no Regulas Nr. 806/2014 un Direktīvas 2014/59 normu kopīgas piemērošanas, ņemot vērā Direktīvu 86/635, kuras spēkā esamību atbilstoši vienlīdzīgas attieksmes principam prasītāja nav apstrīdējusi.

Runājot par to, ka nav ņemtas vērā atšķirības starp dažādu dalībvalstu grāmatvedības noteikumiem par fiduciāro saistību iekļaušanu iestāžu bilancē, Vispārējā tiesa norāda, ka vienlīdzīgas attieksmes princips nevar pilnvarot Komisiju, kad tā pieņem deleģētos aktus, rīkoties ārpus deleģējuma, ko Savienības likumdevējs ir piešķīris. Šajā gadījumā nedz ar Direktīvu 2014/59, nedz ar Regulu Nr. 806/2014 Komisijai nav piešķirtas pilnvaras saskaņot valstu grāmatvedības noteikumus šajā jomā. Tādējādi tai nevar pārnest, ka tā, nenovērsdama šīs atšķirības, būtu pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu. Bez tam diskriminācijas aizliegums neskar dažādu dalībvalstu tiesiskā regulējuma atšķirības ar nosacījumu, ka šie tiesiskie regulējumi vienādi

¹² Kā minēts Regulas 806/2014 14. panta 2. punkta b) apakšpunktā – izvairoties no ievērojami negatīvas ietekmes, kāda iestādes likvidācijai būtu uz finanšu stabilitāti, it īpaši novēršot kaitīgas ietekmes izplatīšanos, tostarp tirgus infrastruktūrās, un uzturot tirgus disciplīnu.

¹³ Saskaņā ar Padomes Direktīvas 86/635/EEK (1986. gada 8. decembris) par banku un citu finanšu iestāžu gada pārskatiem un konsolidētajiem pārskatiem (OV 1986, L 372, 1. lpp.) 10. panta 1. punkta trešo teikumu.

¹⁴ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1606/2002 (2002. gada 19. jūlijs) par starptautisko grāmatvedības standartu piemērošanu (OV 2002, L 243, 1. lpp.).

ietekmē visas personas, kurām tie tiek piemēroti. Šajā gadījumā prasītāja nav apgalvojusi un vēl jo vairāk – pierādījusi, ka attiecīgie Vācijas tiesību akti vienādi neietekmē visas personas, kas ietilpst to piemērošanas jomā. Turklāt Savienības tiesiskā regulējuma pieņemšana konkrētā darbības jomā attiecībā uz atsevišķiem ekonomikas dalībniekiem, ņemot vērā to individuālo situāciju vai valsts tiesību normas, kurām arī tie ir pakļauti, var radīt atšķirīgas sekas, un šādas sekas nevar uzskatīt par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, ja minētais tiesiskais regulējums ir balstīts uz objektīviem kritērijiem un pielāgots tā mērķiem. Vispārējā tiesā nav iesniegts neviens pierādījums, no kura izrietētu, ka Deleģētās regulas 2015/63 3. panta 11. punkts nav balstīts uz objektīviem un Deleģētās regulas 2015/63 mērķiem piemērotiem kritērijiem.

Visbeidzot – attiecībā uz nevienlīdzīgu attieksmi pret prasītāju salīdzinājumā ar kredītiestādēm, kuras savu bilanci sagatavo atbilstoši starptautiskajiem grāmatvedības standartiem – jo Vācijas tiesību aktos šī metode ir atļauta vienīgi mātes uzņēmumiem –, Vispārējā tiesa norāda, ka, pirmkārt, šī situācija ir Vācijas tiesību normas, nevis Deleģētās regulas 2015/63 piemērošanas sekas un, otrkārt, prasītāja būtu varējusi sagatavot pārskatus saskaņā ar šiem grāmatvedības standartiem, bet tā izvēlējās to nedarīt administratīvu un finansiālu iemeslu dēļ. Šādos apstākļos prasītāja šī iemesla dēļ nevar atsaukties uz nevienlīdzīgu attieksmi.

Visbeidzot, trešām kārtām, attiecībā uz Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta pārkāpumu, jo tajā liegts izslēgt prasītājas fiduciārās saistības no tās *ex ante* iemaksas aprēķina, Vispārējā tiesa uzskata, pirmkārt, ka VNV, neizslēgdama šo saistību summu no minētā aprēķina, nav pieļāvusi tiesību kļūdu.

Otrkārt, tā atgādina, ka Tiesa jau ir lēmusi, ka Deleģētās regulas 2015/63 5. panta 1. punkta e) apakšpunkts kompetentajam iestādēm nepiešķir rīcības brīvību, koriģējot *ex ante* iemaksas proporcionāli riskam, izslēgt noteiktas saistības, bet gan tajā ir precīzi uzskaitīti nosacījumi, atbilstoši kuriem atsevišķas saistības šādi izslēdz. Tāpēc VNV, nepiemērodama pēc analogijas šīs deleģētās regulas 5. panta 1. punkta e) apakšpunktu, nav pieļāvusi tiesību kļūdu. Turklāt attiecībā uz vienlīdzīgas attieksmes principa ņemšanu vērā minētajā deleģētajā regulā ir nošķirtas situācijas ar ievērojamām īpatnībām, kas ir tieši saistītas ar riskiem, kurus rada attiecīgās saistības. Ņemot vērā šos apsvērumus, minētās deleģētās regulas 5. panta 1. punkta e) apakšpunkta nepiemērošana pēc analogijas nav pretrunā vienlīdzīgas attieksmes principam. Tas pats attiecas uz samērīguma principu, saistībā ar kuru Vispārējā tiesa uzskata, ka prasītāja ir formulējusi tikai nepamatotus apgalvojumus.

Treškārt, attiecībā uz iebildi, ka prasītājas fiduciāro saistību ņemšana vērā tās *ex ante* iemaksas aprēķinā novestu pie iespējamās to divkāršas ņemšanas vērā minētajā aprēķinā, Vispārējā tiesa vispirms konstatē, ka prasītāja nepaskaidro, kāda konkrēta *ex ante* iemaksu aprēķināšanas metode iestādēm būtu mazāk apgrūtinājoša un vienlaikus piemērota, lai vienlīdz efektīvi sasniegtu regulā paredzētos mērķus. Katrā ziņā nav ticis norādīts ne uz vienu apstākli, kas varētu likt apšaubīt VNV apgalvojumu par nosacījumiem, kuri jāizpilda, lai varētu izmantot noguldījumu garantiju sistēmas aizsardzību. Visbeidzot – nav ticis izvirzīts neviens arguments, kas norādītu, ka Komisija būtu vēlējusies pilnībā novērst jebkādu saistību divkāršu uzskaiti.

Ceturtkārt, attiecībā uz argumentu, ka fiduciāro saistību ņemšana vērā tās *ex ante* iemaksas aprēķinā neatbilst nepieciešamības kritērijam, jo maksātnespējas gadījumā klientiem būtu tiesības uz prasītājas pārvaldīto fiduciāro aktīvu nošķiršanu – un tas parādot, ka pastāv pietiekamas garantijas šo klientu aizsardzībai –, Vispārējā tiesa uzsver, ka prasītāja nav

pierādījusi, ka tās klientu aktīvi un nauda maksātspējas gadījumā tiktu segti ar garantijām, kas ir salīdzināmas ar tām, kuras attiecas uz ieguldījumu brokeru sabiedrību klientu aktīviem un naudu.

Piektkārt, Vispārējā tiesa konstatē: tai nav iesniegts neviens konkrēts pierādījums, ka tās fiduciāro saistību iekļaušana tās *ex ante* iemaksas aprēķinā radītu neērtības, kas būtu acīmredzami nesamērīgas salīdzinājumā ar Direktīvas 2014/59 mērķiem.